TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2026 m. liepos 16 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Direktyva 2000/31/EB – 1 straipsnio 5 dalis – Taikymo sritis – Azartinių lošimų veiklos neįtraukimas – Azartinių lošimų reklama – Tokios reklamos priegloba – 14 straipsnis – Prieglobos paslaugų teikėjų atsakomybės sistema – Aktyvus vaidmuo – Komercinė sutartis, sudaryta tarp prieglobos paslaugos teikėjo ir gavėjo“

Byloje C-421/24

dėl *Consiglio di Stato* (Valstybės taryba, Italija) 2024 m. birželio 11 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2024 m. birželio 14 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

prieš

Google Ireland Ltd

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė K. Jürimäe (pranešėja), antrosios kolegijos teisėjo pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai F. Schalin, M. Gavalec ir Z. Csehi,

generalinis advokatas M. Szpunar,

posėdžio sekretorė E. Sartori, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2025 m. rugsėjo 10 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Google Ireland Ltd*, atstovaujamos *avvocati* F. Angeloni, A. Bellan, M. Berliri ir G. Gelera,

– Italijos vyriausybės, atstovaujamos S. Fiorentino, padedamo *avvocati dello Stato* R. Guizzi ir F. Varrone,

– Belgijos vyriausybės, atstovaujamos C. Jacob ir L. Van den Broeck, padedamų *avocat* V. Ramognino, taip pat *advocaten* R. Verbeke ir P. Vlaemminck,

* Proceso kalba: italų.

– Čekijos vyriausybės, atstovaujamos A. Edelmannová, M. Smolek ir J. Vláčil,

– Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos P. Barros da Costa, L. Medeiros ir A. Silva Coelho,

– Europos Komisijos, atstovaujamos L. Armati, P. A. Messina ir J. Szczodrowski,

susipažinęs su 2025 m. lapkričio 27 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 25 t., p. 399) 1 straipsnio 5 dalies ir 14 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant pagal Airijos teisę įsteigtos bendrovės *Google Ireland Ltd* (toliau – *Google*) ir *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (Ryšių reguliavimo tarnyba, Italija, toliau – AGCOM) ginčą dėl šios tarnybos bendrovei *Google* skirtos baudos už azartinių lošimų svetainių reklamą ir skatinimą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 2000/31 12, 16, 21 ir 42 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(12) Į šios direktyvos taikymo sritį būtina neįtraukti tų veiklos rūšių, kurioms šiuo metu pagal Sutartį arba esamus antrinius teisės aktus negalima garantuoti laisvės teikti paslaugas; neįtraukus šių veiklos rūšių, nebus užkirstas kelias priimti bet kokius aktus, kurie gali būti būtini, kad vidaus rinka tinkamai funkcionuotų; <…>

<…>

(16) Į šios direktyvos taikymo sritį neįtraukta azartinių lošimų veikla aprėpia tik atsitiktinumo principu grindžiamus žaidimus, loterijas ir lažybų sandorius, kuriuos sudaro piniginių sumų statymas; ji neaprėpia reklaminių konkursų arba žaidimų, kurių tikslas – paskatinti prekių arba paslaugų pardavimą, ir kai mokėjimai, jei jie atliekami, skirti tik reklamuojamoms prekėms arba paslaugoms įsigyti.

<…>

(21) Koordinuojamos srities apimtis neprieštarauja būsimam Bendrijos derinimo darbui, susijusiam su informacinės visuomenės paslaugomis, ir nepažeidžia būsimų teisės aktų, kurie bus priimti nacionaliniu lygiu vadovaujantis Bendrijos teise; koordinuojama sritis apima tik reikalavimus, susijusius su veikla internete, pavyzdžiui, informacija internetu,

reklama internetu, pirkimu internetu, sutarčių sudarymu internetu, ir nėra susijusi su valstybių narių teisiniais reikalavimais dėl prekių, pavyzdžiui, saugos standartais, ženklinimo prievolėmis arba atsakomybe už prekes, ar valstybių narių reikalavimais dėl prekių pristatymo arba gabenimo, įskaitant medicinos produktų platinimą; <…>

<…>

(42) Šioje direktyvoje nustatytos atsakomybės išimtys taikomos tik tada, kai informacinės visuomenės paslaugų teikėjo veikla apsiriboja eksploatavimo techniniu procesu ir prieigos prie ryšių tinklo, kuriuo perduodama arba kuriame laikinai saugoma trečiųjų šalių suteikta informacija, suteikimu tik tam, kad perdavimas būtų efektyvesnis; ši veikla yra tik techninio, automatinio ir pasyvaus pobūdžio, o tai reiškia, kad informacinės visuomenės paslaugų teikėjas neturi žinių apie perduodamą arba saugomą informaciją ir negali jos kontroliuoti.“

4 Šios direktyvos 1 straipsnyje „Tikslas ir taikymo sritis“ nurodyta:

„1. Šia direktyva siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.

2. Šia direktyva derinamos, kiek reikalinga 1 dalyje nustatytiems tikslams pasiekti, kai kurios nacionalinės nuostatos dėl informacinės visuomenės paslaugų, susijusios su vidaus rinka, paslaugų teikėjų steigimusi, komerciniais pranešimais, elektroninėmis sutartimis, tarpininkų atsakomybe, elgesio kodeksais, ginčų nagrinėjimo ne teismo tvarka, teisminėmis priemonėmis ir valstybių narių bendradarbiavimu.

<…>

5. Ši direktyva netaikoma:

a) mokesčių srityje;

b) sprendžiant klausimus, susijusius su informacinės visuomenės paslaugomis, kurias reglamentuoja [1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 355)] ir [1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/66/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos telekomunikacijų sektoriuje (OL L 24, 1998, p. 1)];

c) sprendžiant klausimus, susijusius su kartelių teisės reglamentuojamais susitarimais ar praktika;

d) šiai informacinės visuomenės paslaugų veiklai:

– notarų ar lygiaverčių profesijų atstovų veiklai tiek, kiek ji tiesiogiai ir specifiniu ryšiu susijusi su valstybinių įgaliojimų vykdymu,

– atstovaujant klientui ir ginant jo interesus teismuose,

– lošimų veiklai, susijusiai su piniginės sumos statymu žaidžiant atsitiktinumo principu grindžiamus žaidimus, įskaitant loterijas ir lažybų sandorius.“

5 Šios direktyvos 3 straipsnio „Vidaus rinka“ 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad informacinės visuomenės paslaugos, kurias teikia jos teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, atitiktų toje valstybėje narėje taikomas nacionalines nuostatas, kurios priklauso koordinuojamai sričiai.

2. Valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.“

6 Direktyvos 2000/31 II skyriaus 4 skirsnyje „Tarpinių paslaugų teikėjų atsakomybė“ yra šios direktyvos 12–15 straipsniai. Jos 14 straipsnyje „[Priegloba]“ numatyta:

„1. Kai teikiama informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos perdavimas ryšio tinklu, valstybės narės užtikrina, kad paslaugų teikėjas nebūtų atsakingas už informaciją, kurią saugo paslaugos gavėjo prašymu, tik tada, jei:

a) teikėjas neturi faktinių žinių apie neteisėtą veiklą arba informaciją ir reikalavimų atlyginti žalą atžvilgiu nežino apie faktus ar aplinkybes, rodančias, kad verčiamasi neteisėta veikla arba teikiama neteisėta informacija

arba

b) teikėjas, gavęs tokių žinių arba apie tai sužinojęs, nedelsdamas panaikina šią informaciją arba atima galimybę ją pasiekti.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma, kai paslaugos gavėjas veikia pagal teikėjo įgaliojimus arba jo kontroliuojamas.

3. Šis straipsnis neturi įtakos teismo arba administracinės institucijos galimybei vadovaujantis valstybių narių teisinėmis sistemomis reikalauti, kad paslaugų teikėjas nutrauktų pažeidimą arba užkirstų jam kelią, jis taip pat neturi įtakos valstybių narių galimybei nustatyti procedūras, reglamentuojančias informacijos panaikinimą arba galimybės ją pasiekti atėmimą.“

Italijos teisė

7 Pagal 2018 m. liepos 12 d. *Decreto-legge n.°87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese* (Dekretas įstatymas Nr. 87, kuriuo nustatomos nepaprastosios nuostatos dėl darbuotojų orumo ir įmonių reputacijos) (GURI, Nr. 161, 2018 m. liepos 13 d.; toliau – Dekretas įstatymas Nr. 87/2018) 9 straipsnį draudžiama bet kokia, net ir netiesioginė, reklama, susijusi su lošimais ar lažybomis, už kurias gaunami piniginiai laimėjimai, taip pat su azartiniais lošimais, nepriklausomai nuo jų formos ir platinimo priemonės, įskaitant sporto, kultūros ar meno renginius, televizijos ar radijo programas, kasdienę ir periodinę spaudą, bendro pobūdžio leidinius, skelbimo lentas ir kompiuterinius, skaitmeninius ir telematikos kanalus, įskaitant socialinę žiniasklaidą. Pažeidus šį draudimą, pažeidėjui, transliavimo priemonės ar svetainės savininkui ir renginio ar veiklos organizatoriui skiriama administracinė bauda, lygi 20 % rėmimo ar reklamos vertės, kuri jokiu būdu negali būti mažesnė nei 50 000 EUR už kiekvieną pažeidimą.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

8 2022 m. liepos 19 d. sprendimu AGCOM, Italijos ryšių reguliavimo tarnyba, skyrė *Google* 750 000 EUR administracinę baudą už Dekreto įstatymo Nr. 87/2018 9 straipsnio, pagal kurį draudžiama bet kokia, net ir netiesioginė, azartinių lošimų reklama, nepriklausomai nuo jos formos ir platinimo priemonės, pažeidimą.

9 AGCOM priekaištavo *Google* dėl to, kad ši vaizdo įrašuose, kuriuos turinio kūrėjas paskelbė penkiuose *YouTube* internetinės vaizdo medžiagos platformos (toliau – *Youtube* platforma) kanaluose, leido reklamuoti azartinių lošimų interneto svetaines. Be to, kiekviename iš šių kanalų buvo rodomi vaizdo įrašai, kuriuose naudotojai, neatsižvelgiant į jų amžių, buvo kviečiami siųsti vaizdo įrašus, kuriuose būtų rodomi jų laimėjimai, kad šis turinio kūrėjas už tokiems naudotojams mokamą atlygį galėtų transliuoti vaizdo įrašus, kuriuose būtų rodomi didžiausi laimėjimai. AGCOM ne tik skyrė baudą, bet ir nurodė *Google* pašalinti iš *YouTube* platformos 630 minėto turinio kūrėjo vaizdo įrašų ir panašaus turinio vaizdo įrašų, kurie taip pat pažeidžia Dekreto įstatymo Nr. 87/2018 9 straipsnyje numatytą draudimą.

10 *Google* apskundė tą sprendimą *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacijaus regiono administracinis teismas, Italija). Tas teismas nusprendė, kad *Google* nepažeidė Dekreto įstatymo Nr. 87/2018 9 straipsnio nuostatų. Minėtas teismas *YouTube* platformos teikiamas paslaugas pripažino prieglobos paslaugomis ir tuo remdamasis padarė išvadą, kad *Google* turi būti taikomas Italijos teisės nuostatose, kuriomis perkeliamas Direktyvos 2000/31 14 straipsnis, numatytas atleidimas nuo atsakomybės.

11 AGCOM apskundė tą sprendimą *Consiglio di Stato* (Valstybės taryba, Italija) – prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Grįsdama apeliacinį skundą AGCOM teigia, kad Direktyva 2000/31 netaikoma pagrindinėje byloje nagrinėjamai reklamai, nes pagal šios direktyvos 1 straipsnio 5 dalį į jos taikymo sritį nepatenka azartinių lošimų veikla.

12 *Google* teigia priešingai – kad minėta direktyva taikytina. Tos pačios direktyvos 1 straipsnio 5 dalyje numatyta išimtis taikoma ne prieglobos paslaugų teikėjams, o tik azartinių lošimų paslaugų teikėjams. Be to, *Google* mano, kad ji, kaip prieglobos paslaugų teikėja, neprivalo tikrinti vaizdo įrašų, paskelbtų jos *YouTube* platformoje, turinio. Šiomis aplinkybėmis AGCOM sprendimas reiškia cenzūrą ir riboja tiek šios platformos naudotojų saviraiškos laisvę, tiek *Google* laisvę teikti paslaugas.

13 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla abejonių dėl Direktyvos 2000/31 taikymo pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms. Iš jos 21 konstatuojamosios dalies antro sakinio matyti, kad reklama internetu turi būti laikoma internetine veikla, kaip ji suprantama pagal šią direktyvą. Taigi iš minėtos direktyvos 1 straipsnio 5 dalies d punkto trečios įtraukos galima daryti išvadą, kad Europos Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė, kad į šios direktyvos taikymo sritį nepatektų visa azartinių lošimų sektoriaus veikla, įskaitant jos reklamą internetu.

14 Jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų, kad Direktyva 2000/31 taikytina pagrindinėje byloje nagrinėjamai veiklai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pateikė Teisingumo Teismui antrąjį klausimą dėl šios direktyvos 14 straipsnyje numatytos išimtinės atsakomybės sistemos apimties.

15 Šiuo atžvilgiu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar *Google* gali pasinaudoti šia sistema, nes ji su nagrinėjamo turinio kūrėju sudarė komercinės partnerystės sutartį („YouTube Partner Program“; toliau – komercinė partnerystė), pagal kurią *Google* neapsiriboja vien techniniu ir neutraliu vaidmeniu, kiek tai susiję su įkeltu turiniu. Pagal šią komercinę partnerystę numatytas, pirma, pajamų, gautų iš reklamos, transliuojamos prieš kiekvieną šio turinio kūrėjo vaizdo įrašą ir surinktų *Google*, pasidalijimas. Antra, *Google* tiesiogiai gauna mokėjimus iš minėto turinio kūrėjo kanalų prenumeratorių ir perveda jam. Norėdamas sudaryti tą komercinę partnerystę, tas pats turinio kūrėjas turi atitikti tam tikras *Google* nustatytas sąlygas. Konkrečiai kalbant, jis turėtų pasiekti nustatytą prenumeratorių skaičių ir savo vaizdo įrašų peržiūrų trukmės rodiklius. Be to, prieš sudarydama tokią komercinės partnerystės sutartį su turinio kūrėju *YouTube* platformoje *Google* taip pat atlieka vaizdo įrašų turinio analizę, išnagrinėdama kanalo tematiką, labiausiai žiūrimus arba naujausius vaizdo įrašus ir šių vaizdo įrašų metaduomenis (pavadinimus, aprašymus ir t. t.). Vis dėlto tokia analizė nereiškia, kad tikrinami visi kanalo vaizdo įrašai.

16 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas primena, kad Direktyvos 2000/31 14 straipsnis taikomas tik prieglobos paslaugų teikėjui, kuris atlieka „neutralų“ vaidmenį ir apsiriboja vien techniniu vaidmeniu. To teismo nuomone, atsižvelgiant į *Google* vykdomą kūrėjų turinio patikrą ir šių kūrėjų komercinės veiklos „optimizavimą“ dalijantis su jais pajamas, *Google* pozicija negali būti laikoma „neutralia“.

17 Šiomis aplinkybėmis *Consiglio di Stato* (Valstybės taryba) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar, remiantis Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalimi, šios direktyvos 14 straipsnyje nustatytos taisyklės dėl prieglobos paslaugų teikėjų atsakomybės taikomos su lošimų ar lažybų dėl piniginių laimėjimų reklamavimu internete susijusiai veiklai ir azartinių lošimų reklamai?

2. Ar Direktyvos 2000/31 14 straipsnyje nustatytos taisyklės dėl atsakomybės taikomos tokiam prieglobos paslaugų teikėjui, kaip *Google*, dėl *YouTube* kanalų savininkų, su kuriais *Google* sudarė minėtą komercinės partnerystės sutartį, skelbiamo turinio?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

18 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punkto trečia įtrauka turi būti aiškinama taip, kad informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro vaizdo įrašų priegloba internete, patenka į šios direktyvos taikymo sritį, kai šiuose vaizdo įrašuose pateikiama azartinių lošimų reklama, susijusi su piniginės sumos statymu žaidžiant atsitiktinumo principu grindžiamus žaidimus, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

19 Reikia priminti, kad iš Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 1 ir 2 dalių matyti, jog ja siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos veikimo. Pirma, ja sukuriamas teisinis reglamentavimas, kuriuo užtikrinamas laisvas informacinės visuomenės paslaugų judėjimas tarp valstybių narių ir kurį sudaro, be kita ko, minėtos direktyvos 3 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyto mechanizmo, pagal kurį koordinuojamoje srityje informacinės visuomenės paslaugos reglamentuojamos tik toje

valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra įsisteigę šių paslaugų teikėjai, taikymas. Antra, toje direktyvoje, be kita ko, jos II ir III skyriuose, numatytos nuostatos, kuriomis, tiek, kiek būtina šiam tikslui pasiekti, suderinamos tam tikros šioms paslaugoms taikomos nacionalinės nuostatos (2026 m. birželio 16 d. Sprendimo *WebGroup Czech Republic ir kt.*, C-188/24 ir C-190/24, EU:C:2026:492, 54 punktas).

20 Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punkte numatyta, kad ši direktyva netaikoma šioje nuostatoje išvardytai informacinės visuomenės paslaugų „veiklai“, tarp kurių trečioje įtraukoje nurodyta „lošimų veikla, susijusi su piniginės sumos statymu žaidžiant atsitiktinumo principu grindžiamus žaidimus, įskaitant loterijas ir lažybų sandorius“. Be to, minėtos direktyvos 16 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad ji neaprėpia reklaminių konkursų arba žaidimų, kurių tikslas – paskatinti prekių arba paslaugų pardavimą, ir kai mokėjimai, jeigu jie atliekami, skirti tik reklamuojamoms prekėms arba paslaugoms įsigyti.

21 Remiantis suformuota jurisprudencija, aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir į kontekstą bei teisės aktu, kuriame ji įtvirtinta, siekiamus tikslus (žr. 1982 m. spalio 6 d. Sprendimo *Cilfit ir kt.*, 283/81, EU:C:1982:335, 20 punktą ir 2024 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Ford Italia*, C-157/23, EU:C:2024:1045, 42 punktą).

22 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad iš Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punkto trečios įtraukos formuluotės ir konteksto, ypač iš šia nuostata siekiamo tikslo, matyti, kad joje nurodyta išimtis taikoma ne tik patiems azartiniams lošimams, bet ir su šiais lošimais glaudžiai susijusiai veiklai, be kita ko, azartinių lošimų reklamai internetu, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą.

23 Viena vertus, tiek ši išimtis, tiek kitos šios direktyvos 1 straipsnio 5 dalyje numatytos išimtys suformuluotos plačiai, o tai reiškia, kad joje nurodytos „sritys“, „klausimai“ ir „veikla“ turi būti aiškinami plačiai (šiuo klausimu žr. 2022 m. balandžio 27 d. Sprendimo *Airbnb Ireland*, C-674/20, EU:C:2022:303, 29 punktą).

24 Kita vertus, iš minėtos direktyvos 12 konstatuojamosios dalies matyti, kad jos 1 straipsnio 5 dalimi siekiama į jos taikymo sritį neįtraukti tam tikrų veiklos rūšių, atsižvelgiant į tai, kad šiuo metu laisvė teikti paslaugas šiose srityse negali būti užtikrinta pagal SESV ar galiojančius antrinės teisės aktus. Konkrečiai dėl azartinių lošimų veiklos, susijusios su piniginės sumos statymu žaidžiant atsitiktinumo principu grindžiamus žaidimus, Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad azartinių lošimų reglamentavimas – tai viena iš sričių, kuriose yra didelių moralinio, religinio ir kultūrinio pobūdžio skirtumų valstybėse narėse. Kadangi šiuo klausimu Sąjungoje nėra suderintų nuostatų, kiekviena valstybė narė, remdamasi savo vertybėmis, turi šiose srityse įvertinti, kokius reikalavimus reikia nustatyti siekiant apsaugoti atitinkamus interesus (šiuo klausimu žr. 2023 m. kovo 2 d. Sprendimo *Recreatieprojecten Zeeland ir kt.*, C-695/21, EU:C:2023:144, 14 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

25 Siekiant užtikrinti diskreciją, kurią valstybės narės turi turėti, kad galėtų veiksmingai reglamentuoti azartinių lošimų sritį pagal savo vertybes, jos privalo turėti galimybę reglamentuoti visą su šia sritimi glaudžiai susijusią veiklą, įskaitant su ja susijusią reklamą, laikydamosi Sąjungos teisės.

26 Vadinasi, Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punkto trečia įtrauka turi būti aiškinama taip, kad ši direktyva netaikoma veiklai, susijusiai su azartinių lošimų reklama internetu, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

27 Vis dėlto tai nereiškia, kad Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punkto trečioje įtraukoje numatyta išimtis taikoma ir tokios reklamos prieglobos internete veiklai.

28 Priešingai nei azartinių lošimų reklamos internetu veikla, prieglobos internete veikla nėra neatsiejamai susijusi su šiais azartiniais lošimais. Pastaroji veikla, kurią sudaro tik paslaugos gavėjo pateikto turinio saugojimas, iš esmės yra neutrali saugomo turinio atžvilgiu ir nesiskiria nuo jo pobūdžio. Taigi azartinių lošimų reklamos prieglobos internete veikla, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, nesiskiria nuo prieglobos veiklos kitų rūšių reklamai ar apskritai kitam turiniui. Konkrečiai kalbant, ši veikla neturi tiesioginio ryšio su azartiniais lošimais ir ja nesiekiama jų skatinti.

29 Šiomis aplinkybėmis, kaip išvados 34 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, azartinių lošimų reklamos prieglobos internete veiklos nebūtina išskirti iš šios direktyvos taikymo srities, kad valstybės narės galėtų vykdyti kontroliuojamą azartinių lošimų plėtros politiką, jeigu jos to pageidauja ir pagal savo vertybes.

30 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies d punkto trečia įtrauka turi būti aiškinama taip, kad informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro vaizdo įrašų priegloba internete, patenka į šios direktyvos taikymo sritį, net jei šiuose vaizdo įrašuose pateikiama azartinių lošimų reklama, susijusi su piniginės sumos statymu žaidžiant atsitiktinumo principu grindžiamus žaidimus, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

Dėl antrojo klausimo

31 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2000/31 14 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad jis taikomas interneto vaizdo įrašų platformos valdytojui, kuris su asmeniu, naudojančiu šią platformą vaizdo įrašams transliuoti specialiame kanale, sudarė komercinės partnerystės sutartį, numatančią pajamų iš reklamos pasidalijimą, ir kuris, sudarydamas ar vykdydamas šią sutartį, išanalizavo šio kanalo turinį, be kita ko, jo pagrindinę tematiką, labiausiai žiūrimus arba naujausius vaizdo įrašus ir šių vaizdo įrašų metaduomenis.

32 Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalyje nustatytos sąlygos, kuriomis tuo atveju, kai teikiama informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos perdavimas ryšio tinklu [saugojimas], valstybės narės užtikrina, kad paslaugos teikėjas nebūtų atsakingas už informaciją, kurią saugo paslaugos gavėjo prašymu. Šiuo klausimu paslaugos teikėjas neturi faktiškai žinoti apie neteisėtą veiklą ar informaciją ir, kiek tai susiję su ieškiniu dėl žalos atlyginimo, apie faktus ar aplinkybes, rodančias, kad neteisėta veikla ar informacija yra akivaizdi, arba, jei turi tokių žinių, jis privalo nedelsdamas, vos tik apie jas sužinojęs, imtis veiksmų, kad pašalintų informaciją arba panaikintų prieigą prie jos.

33 Pagal šio 14 straipsnio 1 dalyje pateiktą sąvokos „informacijos pateikimas internete [priegloba]“ apibrėžtį neatmetama galimybė, kad tam tikromis sąlygomis ši sąvoka apima paslaugą, kurios tikslas taip pat yra saugomos informacijos platinimas ar dalijimasis ja. Vis dėlto aplinkybės, kad paslaugos teikėjo teikiama paslauga apima jam perduotos informacijos saugojimą, savaime nepakanka, kad būtų galima daryti išvadą, jog ši paslauga bet kuriuo atveju patenka į Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (2026 m. birželio 16 d. Sprendimo *WebGroup Czech Republic ir kt.*, C-188/24 ir C-190/24, EU:C:2026:492, 106 ir 107 punktai ir juose nurodyta jurisprudencija).

34 Tam, kad taip būtų, labai svarbu, kad atitinkamos paslaugos teikėjas būtų „tarpinis paslaugų teikėjas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2000/31 12–14 straipsnius. Šiuo klausimu iš minėtos direktyvos 42 konstatuojamosios dalies matyti, kad joje numatytos atsakomybės išimtys taikomos tik tais atvejais, kai informacinės visuomenės paslaugų teikėjo veikla apsiriboja techniniu eksploatavimo ir prieigos prie ryšių tinklo suteikimo procesu. Remiantis ta pačia 42 konstatuojamąja dalimi, ši veikla yra tik techninio, automatinio ir pasyvaus pobūdžio, o tai reiškia, kad šis paslaugų teikėjas neturi žinių apie perduodamą arba saugomą informaciją ir negali jos kontroliuoti (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 22 d. Sprendimo *YouTube ir Cyando*, C-682/18 ir C-683/18, EU:C:2021:503, 105 punktą, taip pat 2026 m. birželio 16 d. Sprendimo *WebGroup Czech Republic ir kt.*, C-188/24 ir C-190/24, EU:C:2026:492, 108 punktą).

35 Taigi siekiant išsiaiškinti, ar interneto vaizdo įrašų platformos valdytojas pagal Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalį gali būti atleistas nuo atsakomybės pagal valstybės narės teisę už vaizdo įrašus, kuriuose pateikiamos pagal tą teisę draudžiamos azartinių lošimų reklamos, pirmiausia reikia išnagrinėti, ar šio paslaugos teikėjo vaidmuo yra neutralus, t. y. ar jo elgesys yra visiškai techninio, automatinio ir pasyvaus pobūdžio, o tai reiškia, kad jis nežino apie saugomą turinį ir jo nekontroliuoja, ar atvirkščiai – jo vaidmuo yra aktyvus ir tai jam leidžia žinoti apie šį turinį arba jį kontroliuoti (2021 m. birželio 22 d. Sprendimo *YouTube ir Cyando*, C-682/18 ir C-683/18, EU:C:2021:503, 106 punktas, taip pat 2026 m. birželio 16 d. Sprendimo *WebGroup Czech Republic ir kt.*, C-188/24 ir C-190/24, EU:C:2026:492, 109 punktas).

36 Atsižvelgiant į Direktyvos 2000/31 42 konstatuojamąją dalį, šios dvi žinojimo ir kontrolės sąlygos turi būti suprantamos kaip alternatyvios ir savarankiškos viena kitos atžvilgiu (2026 m. birželio 16 d. Sprendimo *WebGroup Czech Republic ir kt.*, C-188/24 ir C-190/24, EU:C:2026:492, 110 punktas).

37 Taigi, viena vertus, informacinės visuomenės paslaugos teikėjas, kontroliuojantis saugomą informaciją, negali remtis tos direktyvos 14 straipsnio 1 dalimi, net jeigu jis su šia informacija nesusipažino dėl to, kad ji buvo tvarkoma automatizuotai. Toks paslaugos teikėjas kontroliuoja saugomą informaciją būtent pasitelkdamas naudojamą algoritmą. Jeigu šis paslaugos teikėjas, pasitelkdamas tokį algoritmą, iš anksto nustato tokios informacijos platinimo arba neplatinimo sąlygas, nėra svarbu, ar jis pats nesiima papildomų veiksmų, kuriais saugoma informacija būtų reklamuojama, keičiama ar pašalinama jos platinimo tikslais (2026 m. birželio 16 d. Sprendimo *WebGroup Czech Republic ir kt.*, C-188/24 ir C-190/24, EU:C:2026:492, 110 ir 111 punktai).

38 Šiuo klausimu reikia patikslinti, kad jeigu pasitelkus naudojamą algoritmą informacija ne vien skirstoma į kategorijas ir indeksuojama, kad būtų geriau prieinama, ir paslaugos teikėjo ar jo teikiamos paslaugos interesais nustatoma, kokiomis sąlygomis, kokiu būdu ir kokia pirmumo tvarka ši informacija gali būti platinama arba neplatinama, minėtas paslaugos teikėjas ją kontroliuoja, todėl jo siūloma paslauga negali būti pripažįstama „informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos [saugojimas]“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalį (2026 m. birželio 16 d. Sprendimo *WebGroup Czech Republic ir kt.*, C-188/24 ir C-190/24, EU:C:2026:492, 112 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

39 Kita vertus, kai informacinės visuomenės paslaugos teikėjo veikla reiškia, kad jis žino apie turinį, kuriam teikia prieglobą, šis paslaugos teikėjas nepatenka į šio 14 straipsnio taikymo sritį ir nebūtina įrodyti, kad jis taip pat kontroliuoja šį turinį.

40 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, jei internetinės platformos valdytojas atsitiktinai sužino apie konkretų neteisėtą turinį tarp visų jo platformoje paskelbtų vaizdo įrašų, to nepakanka, kad jis nepatektų į 14 straipsnio taikymo sritį. Tas pats pasakytina ir tuo atveju, kai toks valdytojas iš trečiojo asmens sužino, kad toks turinys buvo paskelbtas jo platformoje. Abiem šiais atvejais, jei šis valdytojas nepatektų į šią taikymo sritį, Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 1 dalis taptų neveiksminga, nes pagal šią nuostatą informacinės visuomenės paslaugos teikėjui leidžiama remtis joje numatytu atleidimu nuo atsakomybės, kai, sužinojęs apie neteisėtą turinį, jis nedelsdamas imasi veiksmų, kad pašalintų šį turinį arba panaikintų prieigą prie jo.

41 Be to, iš aplinkybės, kad interneto vaizdo įrašų platformos valdytojas įgyvendina technines priemones, kuriomis siekiama iš šioje platformoje viešai skelbiamų vaizdo įrašų nustatyti Sąjungos ar nacionalinės teisės nuostatoms prieštaraujantį turinį, negalima daryti išvados, kad šis valdytojas atlieka aktyvų vaidmenį, dėl kurio jam netaikoma šios direktyvos 14 straipsnio 1 dalyje numatyta atleidimo nuo atsakomybės sistema (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 22 d. Sprendimo *YouTube ir Cyando*, C-682/18 ir C-683/18, EU:C:2021:503, 109 punktą).

42 Be to, negalima teigti, kad interneto platformos valdytojas gali netekti galimybės remtis Direktyvos 2000/31 14 straipsnyje numatytu atleidimu nuo atsakomybės tik dėl veiklos, dėl kurios jis turi išsamių žinių apie visą savo platformoje įkeltą turinį.

43 Atvirkščiai, kadangi interneto platformos valdytojo veikla lemia tai, kad jis sužino esminį turinį, kurį naudotojas įkėlė į šią platformą, jis negali remtis Direktyvos 2000/31 14 straipsnyje numatytu atleidimu nuo atsakomybės.

44 Kaip Teisingumo Teismas jau turėjo galimybę konstatuoti, taip yra tuo atveju, kai interneto platformos valdytojas teikia pagalbą, kuri, be kita ko, apima šioje platformoje skelbiamų skelbimų pateikimo optimizavimą arba jų reklamavimą. Tokiu atveju valdytojas neužima neutralios tarpininko padėties, o atlieka aktyvų vaidmenį, dėl kurio sužino apie šių skelbimų turinį arba jį kontroliuoja. Taigi, kiek tai susiję su minėtais skelbimais, jis negali remtis Direktyvos 2000/31 14 straipsnyje numatyta atsakomybės išimtimi (2011 m. liepos 12 d. Sprendimo *L'Oréal ir kt.*, C-324/09, EU:C:2011:474, 116 punktas).

45 Taip yra ir tuo atveju, kai interneto vaizdo įrašų platformos valdytojas, siekdamas sudaryti pajamų pasidalijimo susitarimą, analizuoja pagrindinę vaizdo įrašų kanalo tematiką, labiausiai žiūrimus arba naujausius vaizdo įrašus ir šių vaizdo įrašų metaduomenis. Net jei ši turinio analizė, nesvarbu, ar ji būtų automatizuota, ar atliekama fizinių asmenų, skirta patikrinti, ar turinio kūrėjas, prašantis šios komercinės partnerystės sutarties, laikosi platformos nustatytų prieigos prie tokios partnerystės taisyklių, šios platformos valdytojui suteikiama konkrečių žinių apie esminį visų vaizdo įrašų turinį, todėl jis negali teigti, kad vykdo visiškai techninę, automatinę ir pasyvią veiklą, ir taip atlikti neutralaus tarpininko vaidmenį.

46 Nagrinėjamu atveju iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagal *YouTube* platformos valdytojo ir tam tikrų turinio kūrėjų, skelbiančių vaizdo įrašus šioje platformoje sukurtame kanale, sudarytą komercinės partnerystės sutartį *Google*, sudarydama ar vykdydama šią sutartį, atlieka šio kanalo esminio turinio patikrinimą, be kita ko, išanalizuoja jo pagrindinę tematiką, labiausiai žiūrimus arba naujausius vaizdo įrašus, taip pat šių vaizdo įrašų metaduomenis. Ši turinio analizė, nesvarbu, ar ji būtų automatizuota, ar atliekama fizinių asmenų, skirta, be kita ko, patikrinti, ar turinio kūrėjas, prašantis šios komercinės partnerystės sutarties, laikosi platformos nustatytų prieigos prie tokios partnerystės taisyklių, taigi papildo standartines patikras, kurios vienodai taikomos visiems į *YouTube* platformą įkeltiems vaizdo

įrašams. Ši analizė taip pat apima turinio originalumą ir kokybę. Tik tuo atveju, jei laikomasi šių konkrečių su turiniu susijusių sąlygų, atitinkamas turinio kūrėjas gali remtis *Google* siūloma pajamų iš reklamos pasidalijimo sistema.

47 Šiomis aplinkybėmis ir su sąlyga, kad tai patikrins prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, reikia konstatuoti, kad tikrindama pagrindinėje byloje nagrinėjamus *YouTube* kanalus *Google* negalėjo pagrįstai nežinoti, kad jų pagrindinė tematika yra azartiniai lošimai ir kad juose buvo daug vaizdo įrašų, reklamuojančių tokius lošimus, taip pažeidžiant Dekreto įstatymo Nr. 87/2018 9 straipsnį.

48 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad Direktyvos 2000/31 14 straipsnis turi būti aiškinamas taip: jis netaikomas interneto vaizdo įrašų platformos valdytojui, kuris su asmeniu, naudojančiu šią platformą vaizdo įrašams transliuoti specialiame kanale, sudarė komercinės partnerystės sutartį, numatančią pajamų iš reklamos pasidalijimą, ir kuris, sudarydamas ar vykdydamas šią sutartį, išanalizavo šio kanalo turinį, be kita ko, jo pagrindinę tematiką, labiausiai žiūrimus arba naujausius vaizdo įrašus ir šių vaizdo įrašų metaduomenis.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

49 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) 1 straipsnio 5 dalies d punkto trečia įtrauka**

   turi būti aiškinama taip:

   informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro vaizdo įrašų priegloba internete, patenka į šios direktyvos taikymo sritį, net jei šiuose vaizdo įrašuose pateikiama azartinių lošimų reklama, susijusi su piniginės sumos statymu žaidžiant atsitiktinumo principu grindžiamus žaidimus, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

2. **Direktyvos 2000/31 14 straipsnis**

   turi būti aiškinamas taip:

   jis netaikomas interneto vaizdo įrašų platformos valdytojui, kuris su asmeniu, naudojančiu šią platformą vaizdo įrašams transliuoti specialiame kanale, sudarė komercinės partnerystės sutartį, numatančią pajamų iš reklamos pasidalijimą, ir kuris, sudarydamas ar vykdydamas šią sutartį, išanalizavo šio kanalo turinį, be kita ko, jo pagrindinę tematiką, labiausiai žiūrimus arba naujausius vaizdo įrašus ir šių vaizdo įrašų metaduomenis.

Parašai.